

הבית המדברי

הביא לאילת בשורה קרירה, אך המדינה קטעה את הניסוי

מגורים יוצאי דופן

הבאוהאוס חוגג

מה האמת מאחורי המיתוס הגדול מכולם?

מיכאל יעקובסון

ללא מלים

מה מיוחד בבועת הבטון הדוממת שמונחת בנווה שלום

עוד בסביבה

אופנה | עיצוב | אדריכלות | DIY | אנשים | משפחה | חתונות | אוכל | דיאטה | לאמה | בליזר | מננה | GoStyle | מלכות היופי | בית ספר לבישול

חיפוש...

בתים יפים | חדשות | כיכר אתרים | סביבה | הטוב, הרע והמכוער

הגשר והקשר (המשפחתי): להציץ מהקומה השלישית ישר למרתף

תכנון

תיאור: תוכנית קרקע, תוכנית קומה, תוכנית מרתף

מיכל בלאו

Share

08:17 | 28.03.19

35 תגובות

כתבו למיכל

לעמוד של

שטחו של הבית, שנבנה במקור בשנות ה-50, באחד ממבני הרכבת הצנועים בשכונת רמת אביב, כ-245 מטרים רבועים. מבחוץ ניתן לחשוב שזה בית סטנדרטי בן שלושה מפלסים מופרדים. מבפנים התמונה שונה לגמרי. בקומה השנייה נראית המרפסת המשותפת לחדריהן של שתי הבנות (צילום: שי אפשטיין)

דלת הכניסה נפתחת ישר אל המטבח, הבנוי כקומת גלריה, ובמרכזו אי רחב וארוך עם מקומות ישיבה רבים. "אנחנו אוהבים לארח", אומרת בעלת הבית, "אני אוהבת לבשל וזה ריטואל שמתנהל פה כל הזמן". משמאל נראים גרמי המדרגות הלבנים היורדים למרתף ועולים לקומות העליונות (צילום: שי אפשטיין)

לצד המטבח, מעבר למעקה הרשת, יש מרחב פתוח בגובה 13 מטרים, שמתחיל במרתף ומסתיים בגג. "בשבת בבוקר אנחנו במטבח", מספר האב, "וכשהבנות קמות הן יוצאות לגשר למעלה ואומרות 'הי'. זה כזה כיף". בהמשך המטבח יש פינת ישיבה קטנה עם טלוויזיה (צילום: שי אפשטיין)

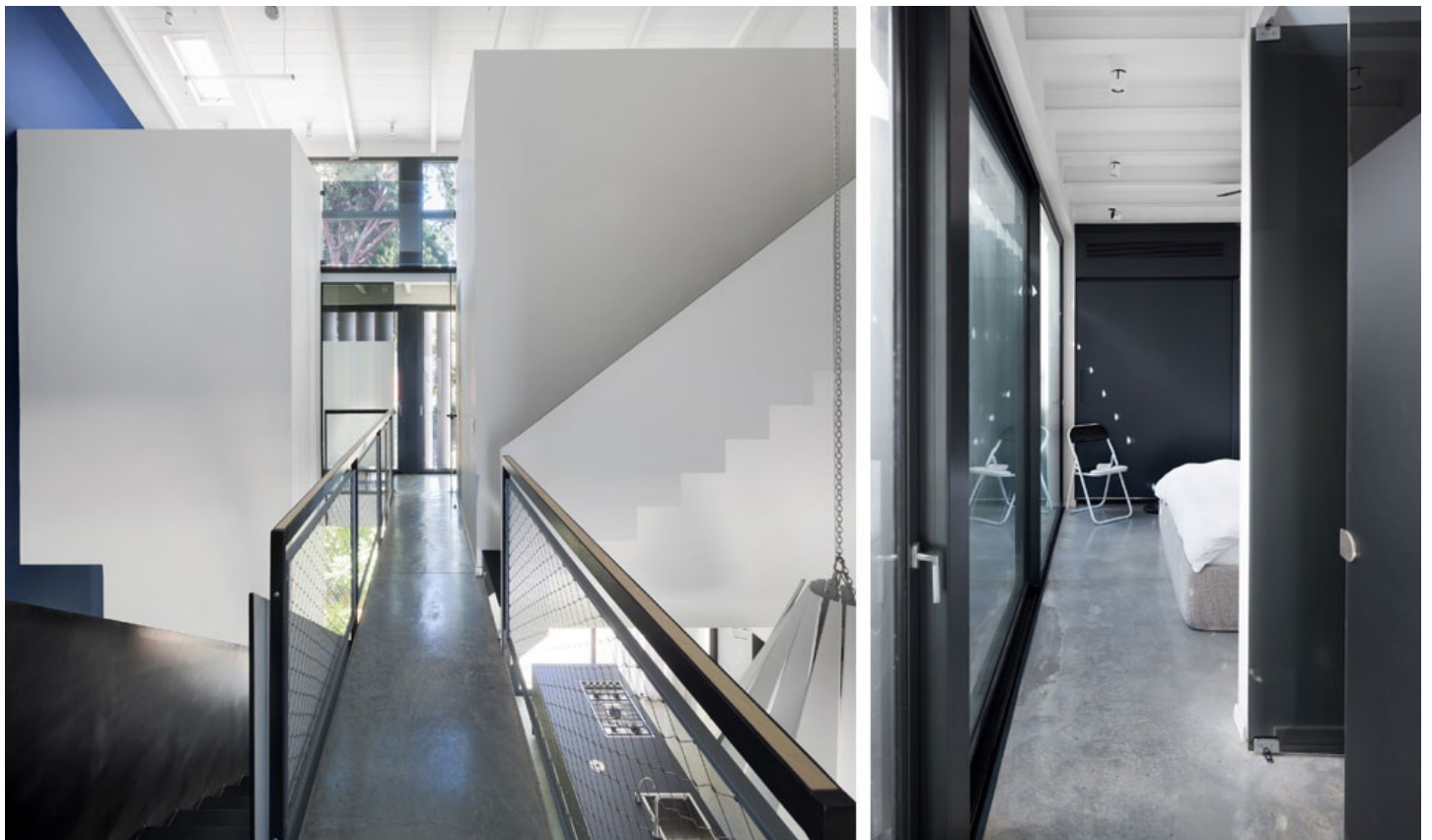
גרמי המדרגות והגשרים מרחפים בחלל. "בהתחלה היה סוג של פחד גבהים", מודה בעל הבית, "אך אחרי כמה ימים מתרגלים". התכנון הייחודי מאפשר קשרי עין בין המפלסים השונים. במבט מהקומה העליונה ניתן לראות (משמאל) את קצה האי במטבח ואת פינת הישיבה (צילום: שי אפשטיין)

פינת הישיבה הסלונית נמצאת בקומת המרתף, לצד ממ"ד וחדר רחצה. החלונות התחתונים כאן חלביים. "זה לא נראה כמו מרתף", אומרת בעלת הבית, "יש פה הרבה אור". ההחלטה להשאיר את רום המדרגות (החלק שבין המדרכים) פתוח, כפי שנראה בתמונה משמאל, תורמת לתחושת המרחב (צילום: שי אפשטיין)

ספריית העץ מתנשאת לגובה חמישה מטרים, מהמרתף ועד לתקרת הקומה הראשונה. היא מדגישה את גובה המרחב ופתיחותו. אבל איך יגיעו לספרים בחלקה העליון? "הנכדים יטפסו", צוחקים בני הזוג, ומודים שצריך להחליף את הסולם (צילום: שי אפשטיין)

לחדר ההורים (מימין) יש חזית מזוגגת. כשהרפפות פתוחות, הם נהנים מנוף החורשה שממול. אל חדר השינה מוביל גשר (משמאל), החולף מעל המטבח. הגשר מחבר בין סוויטת ההורים לכניסה אל אגף הבנות - שני חדרים שביניהם חדר רחצה משותף (צילום: שי אפשטיין)

חדרי הבנות זהים, ובנויים בשתי קומות: בקומה התחתונה ספה, שולחן כתיבה וארון. מעליהם המיטה, בגלריה שמונחת בחלקה על חדר הרחצה שלהן. "זה שונה מכל חדר שאני מכירה", אומרת הבת הבכורה, "יש לנו אחלה זולה למעלה". קיר זכוכית במעלה הקיר שבגב המיטה שומר על עקרון הפתיחות (צילום: שי אפשטיין)

המשרד הביתי פתוח בקומה העליונה. "זה המקום הכי מגניב בבית", אומרת הבת הבכורה. "כשעומדים פה רואים את כל הקומות, את החדרים, את ההפרדה, את הכל". משמאל נראית הכניסה לאגף הבנות, וקטע הקיר המזוגג מעל גלריות השינה שלהן (צילום: שי אפשטיין)

הבית בשעת ערב. "קשה להגיד שזה בית רגיל", אומר האדריכל עדי וינברג. "מצד שני, אני חושב שהוא הרבה יותר 'בית' מהרבה בתים שאני מכיר, כי ההתרששות בו היא המשפחה. התכנון יוצר קשר ומפגשים. רוב הלקוחות באים עם מה שהם מכירים ולא פתוחים לשינוי. פה זה היה אחרת, עם המון אמון ואומץ" (צילום: שי אפשטיין)

תגיות: אדריכלות, עדי וינברג

הבתים הראשונים של שכונת רמת אביב הירוקה (א') נבנו בשנות ה-50 של המאה הקודמת. חלקם מבני רכבת בני קומה אחת, ולצדם שטחים פתוחים. במבנים המקוריים היו דירות ששטחן נע בין 55 ל-75 מטרים רבועים, ושני כיווני אוויר (צפון-דרום). בעבר סימלו המבנים האלה שיוויון וצניעות, אך ברמת אביב של 2019 הם יחידות של צמודי קרקע יוקרתיים. לכל אחד עיצוב שונה, גינה פרטית ונוף ירוק.

במרכז של אחד ממבני הרכבת האלה, לצד חורשת אורנים, מתגוררת משפחה בת ארבע נפשות: הורים בשנות ה-50 לחייהם (האם עוסקת בתחום מערכות המידע, האב בניהול מוסדות תרבות) ושתי בנותיהם (אחת בצבא, השנייה תלמידת תיכון). בצעירותם למדו בני הזוג באוניברסיטת תל אביב וגרו במעלה החורשה. "אחר כך התחתנו וגרנו במקומות אחרים", מספרת אם המשפחה, "אבל תמיד רצינו לשוב לפה".

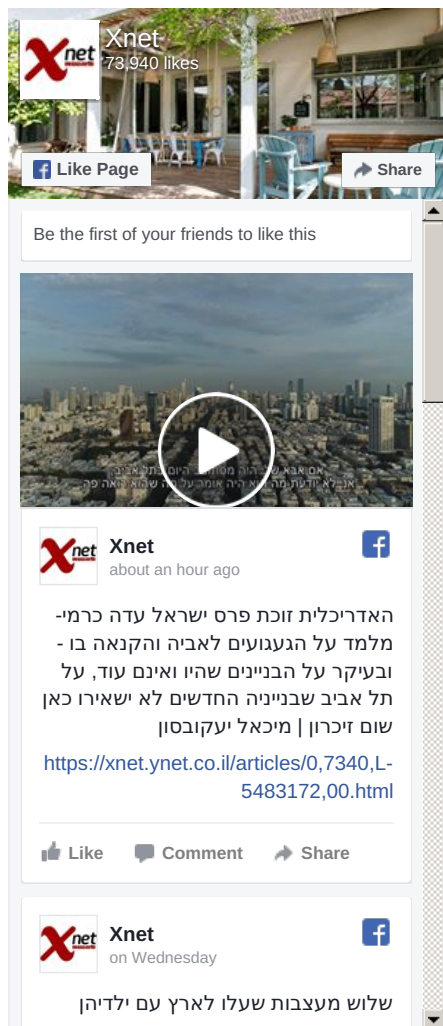
ב-2004 רכשו את הבית, שהיה בן שתי קומות וארבעה חדרים. "היה נורא יפה וכיף פה, החצרות, האווירה, הכל", מספרת האם, "אבל עם הזמן היה

הדפיסו

שלחו

Google+

טוויטר

חסר לנו חדר לבנות, משום שחדר אחד שימש כמשרד שעליו לא יכולנו לוותר."

הבית לפני השיפוץ (צילום: ארכי עדי וינברג - סטודיו ארביג'אז)

תחילה חשבו לשפץ ולהרחיב, אך כשהבינו את הפוטנציאל הטמון במגרש ובסביבתו, החליטו להרוס את הבית הישן ולבנות חדש. במשך תקופת הבנייה, שארכה כשנתיים, התגוררו בדירה שכורה בקרבת מקום. לתכנון הבית החדש שכרו את שירותיו של האדריכל **עדי וינברג**. "כשהחלטנו לצאת לדרך, ראינו במעלה החורשה בית שכל פעם שהסתכלנו עליו אמרנו 'ואוו, איזה יופי'", מספרים בני הזוג. "אחר כך חברה שלנו קנתה דירה, ושוב אמרנו 'ואוו, איזה יופי'. שתי הפעמים הובילו לאותו אדריכל".

בני הזוג ביקשו מוינברג שהמטבח יהיה לב הבית ("אנחנו אוהבים לארוח", אומרת האם, "אני אוהבת לבשל וזה ריטואל שמתנהל פה כל הזמן"); שיהיה קשר לחורשה ("רצינו לראות את החורשה מכל מקום"); שיהיו שתי חצרות - קדמית ואחורית; והרבה אפשרויות מפגש, בלי לאבד את הפרטיות. התוצאה היא בית בן שלוש קומות ומרתף, המשתרע על פני כ-245 מטרים רבועים (המגרש בן 209 מטרים רבועים). הוא תוכנן ועוצב בקווים נקיים ובסגנון מודרני, אבל זו הגדרה לא מספקת. בבית הזה יש משהו אחר.

"המטרה בתכנון - שתהיה תקשורת"

שביל ארוך וצר מאבנים משתלבות מוביל לכניסה אל הבית שבמבנה הרכבת. את פני הבאים מקבלים שער ברזל וארבע מדרגות, לצדם דק וגינה פורחת. קדמת הבית וגבו מזוגים באלומיניום שחור, ומעוטרים בחלקם ברפפות אלומיניום לבנות. אבל מראה החזית והפתחים מטעה: מבחוץ ניתן לחשוב שמדובר בבית סטנדרטי, שמחולק לשלושה מפלסים מופרדים. הכניסה פנימה מגלה תמונה שונה לחלוטין.

הכניסה (צילום: שי אפשטיין)

דלת הכניסה מובילה ישירות למטבח, המתוכנן כקומת גלריה. במרכז המטבח אי ארוך ורחב. ולצדו, מתחתיו ומעליו, חלל פתוח בגובה 13 מטרים, המתחיל בקומת המרתף ומסתיים בגג. סביב האי מקומות ישיבה רבים. המטבח הוא מרכז הבית, נקודת המפגש המשפחתית.

חתך הבית. תוכניות 4 הקומות - בסוף הכתבה (תוכנית: ארכ' עדי וינברג - סטודיו ארביג'אז)

גרמי מדרגות לבנים מברזל מרחפים במרחב הפתוח, מובילים באמצעות קיר כחול כהה, הנמתח לכל גובה הבית. למרות שאין כאן יותר מדרגות מאשר בבית סטנדרטי בן שלוש קומות, נדמה שהן אינסופיות. "לפעמים", אומר האב, "זה מזכיר לי ציור של אֶשֶׁר (Escher)".

"המטרה בתכנון הייתה שתהיה תקשורת בין האנשים", מסביר וינברג, "שמישהו יישב בחוץ ומישהו יישב בקומה העליונה, ותהיה ביניהם תקשורת. זה הדבר החשוב בבית, במיוחד היום, כשהמפגשים הרבה יותר קצרים וכל אחד בטלפון. חשוב לספק את זה גם בחללים של הבין לבין".

קיר דרמטי בכחול עמוק מדגיש את המדרגות (צילום: שי אפשטיין)

התכנון הייחודי מאפשר מבטים פתוחים למפלסים השונים ופרטיות בחדרים הפרטיים. המרחבים הציבוריים (מטבח, סלון, משרד ומעברים) פתוחים כלפי חוץ וכלפי פנים. חדרי השינה והרחצה סגורים כלפי פנים, למעט מקומות נקודתיים. כמעט מכל כיוון בבית יש מבט החוצה.

"זה לא נראה כמו מרתף"

במרתף פינת הישיבה הסלונית במרחב פתוח; ממ"ד ושירותים. החלונות התחתונים כאן חלביים, כך שמה שמאחוריהם אינו נראה. "זה לא נראה כמו מרתף", אומרת בעלת הבית, "ביום יש פה הרבה אור, ואפשר לראות מפה את החורשה". התחושה במרתף היא של פתיחות גם משום שבחלקו אין תקרה, והוא פתוח לקומות העליונות, המזוגגות, שמכניסות אור ונוף.

מבט מקומת המרתף אל המטבח ומעלה (צילום: שי אפשטיין)

מהמרתף ועד לתקרת הקומה הראשונה מטפסת ספרייה מעץ בגובה חמישה מטרים, שמדגישה את גובה החלל ופתיחותו. איך מגיעים לספרים במדפים העליונים? "הנכדים יטפסו", צוחקים בני הזוג, ומסבירים כי הסולם המצולם בתמונות אינו הסולם הנכון, וצריך להחליף אותו בסולם גבוה יותר. "כמות הספרים מטורפת", מנמק האדריכל, "ומה לעשות, כשיש המון ספרים, צריך מקום לספרים. כבר עשיתי ספריות גבוהות כאלה. אני חושב שזה ניצול טוב של המקום, וכבוד לאנשים שיש להם ספרים בבית. הדבר החשוב הוא לדעת להתמצא ולא לטפס סתם".

"יש לנו אחלה זולה"

עלייה בגרם המדרגות מהמרתף אל הקומה הראשונה והלאה, מגלה כי חלקו הפנימי שחור, והרום שבין המדרכים פתוח. כך, כשמטפסים ניתן להביט מבעד המדרגות אל הקומות התחתונות (לא מומלץ לבעלי פחד גבהים). המדרגות מובילות לגשר שמחבר בין שתי יחידות מרחפות במרחב, בגובה שתי קומות.

גרם מדרגות הברזל לבן מבחוץ, שחור מבפנים, והרום שבין המדרכים
פתוח (צילום: שי אפשטיין)

ביחידה אחת חדרי הבנות וחדר רחצה, ביחידה השנייה סוויטת ההורים, ומעליה המשרד הביתי. מהגשר ניתן להשקיף למטה, למטבח ולמרתף, ולמעלה אל חדר העבודה. "בשבת בבוקר אנחנו במטבח", מספר האב, "וכשהבנות קמות הן יוצאות לגשר ואומרות 'הי'. זה כזה כיף".

הגשר שמסתיים בכניסה לאגף הבנות (צילום: שי אפשטיין)

סוויטת ההורים פונה לחורשה ומחולקת לשניים. בצד אחד מיטה וארון, ובצד שני מקלחת. כדי לשמור על אינטימיות, רפפות אלומיניום רחבות מכסות את חזית החדר, השקופה ופתוחה אל הנוף. בדרך כלל, בימות החול, אין לבני הזוג זמן ליהנות מנוף החורשה, "אך בשישי ובשבת אחר הצהריים יש לנו מעין טקס", מספרים בני הזוג, "אנחנו פותחים אליה את הרפפות".

חדר ההורים פונה אל החורשה (צילום: שי אפשטיין)

חדרי הבנות פונים לחצר האחורית, ומחוברים ביניהם במרפסת. החדרים זהים ובנויים בשתי קומות. בחלק התחתון ספה, שולחן כתיבה וארון, ובחלק העליון מיטה, בגלריה המונחת על חדר הרחצה ונדמית כתלויה על כבלי

נירוסטה דקים. "זה שונה מכל חדר שאני מכירה", אומרת הבת הבכורה, "יש לנו אחלה זולה למעלה. גם הרבה יותר סטרילי שלא כולם עולים על המיטה". חלקו העליון של הקיר הפנימי מזוגג. "מפה", היא מספרת, "אני אומרת לאמא לילה טוב כשהיא במשרד".

"בהתחלה יש סוג של פחד גבהים"

קומת המשרד בנויה משני חלקים, מחוברים בגשרון עם מעקה זכוכית. "זה המקום הכי מגניב בבית", אומרת הבכורה, "כשעומדים פה רואים את כל הקומות, את החדרים, את ההפרדה, את הכל".

לא פחדתם מהגובה?

"בטח", אומר האב, "בהתחלה היה סוג של פחד גבהים, אך אחרי כמה ימים מתרגלים".

אין בעיה של רעש בגלל המרחב הפתוח?

"כשהכל פתוח הקומות מתערבבות. כרגע אין לנו נקודות מפגש חופפות, אז זה לא מפריע. חשבנו על זה, ואמרנו שעם הזמן תמיד אפשר לבודד את הקומות".

ומה עם המדרגות, לא חששתם שבעוד כמה שנים יקשה עליכם לעלות ולרדת?

"דאגתי מנושא המדרגות", מודה האם, "אך הופתעתי לטובה. הבית נוח ואני לא מטורטרת בין הקומות". "אני לא מאמין שבונים בית למה שיקרה כשתהיה בן 70", אומר האב. "בונים בית ל-15-10 שנים. עכשיו זה מה שנכון לנו. אבל יש תוכנית למעלית, ואפשר לגור רק בקומת המרתף. כשנהיה בני 70 נגור כנראה במקום אחר. הבית יישאר לילדות".

איך אנשים מגיבים לבית?

"אומרים 'וואו', לא ראינו דבר כזה", אומר האב, "אך הרוב אומרים שזה לא בשבילם". "אני מעלה את חברות שלי עד המשרד", מוסיפה הבכורה, "הן ממש מתלהבות".

מאתגר מוסכמות

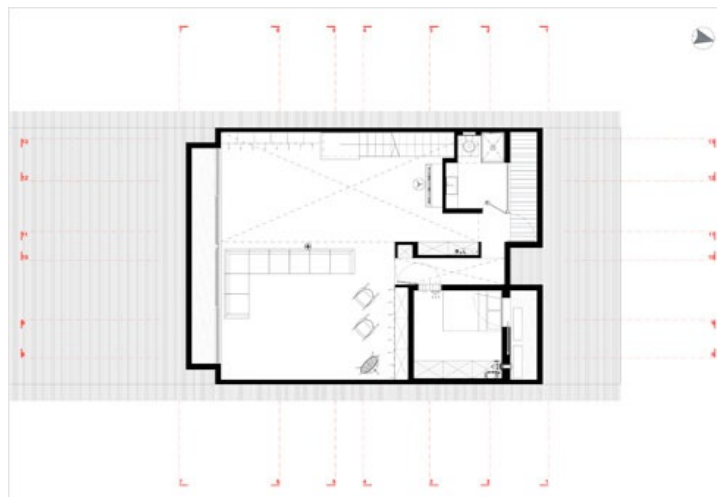
ביקור בבית מעורר רגשות מעורבים. בראש ובראשונה התפעלות. הבית פורץ את הגבולות המוכרים, מעלה שאלות ומחשבות על החיים בבית משפחתי, ומאתגר מוסכמות ותפיסות שהורגלנו אליהם מילדות. אנחנו מורגלים לחיות בקומות מופרדות, או כמעט מופרדות (לדוגמה, קומת גלריה או פתח מקומה ראשונה לקומת קרקע); איננו מורגלים לנקודות תצפית כמו אלה (שחלקן צרות וגבוהות) בתוך בית פרטי, בממדים מקובלים.

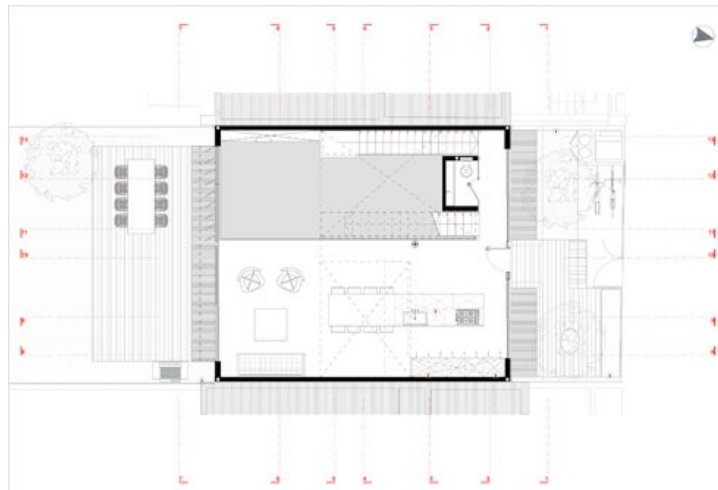

משפחות בבתי פרטיים מורגלות לחיות בקומות נפרדות. לא כאן (צילום: שי אפשטיין)

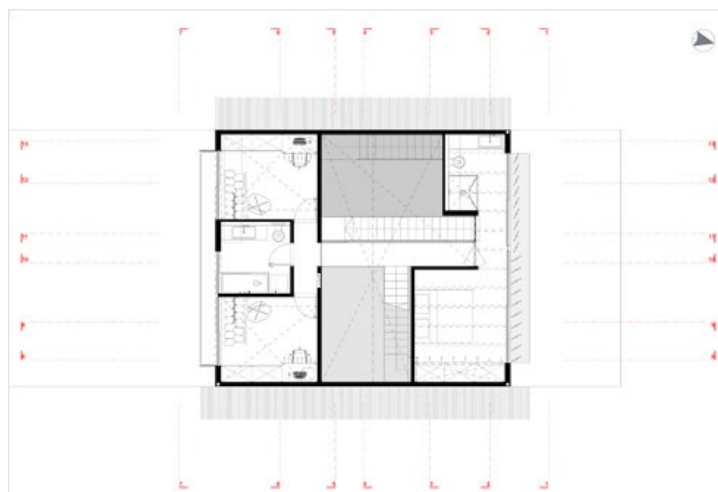
אך למרות הגובה וחשיפת המעברים אין בבית תחושה של מרחקים. קשרי המבט והחיבור בין החללים מוצלח, והרצון לאפשר קשר ומפגש בין החיים בבית קורה בפועל. יחד עם זאת, דווקא משום שכל המעברים פתוחים, יש תחושה שצריכה להיות בהם יותר התרחשות של יותר אנשים, כמו במבנה ציבורי או במשרד גדול, שבהם מדרגות דומיננטיות ויש מבטים מלמעלה למטה ואחד אל השני.

"קשה להגיד שזה בית רגיל", מסכם האדריכל וינברג. "מצד שני, אני חושב שהוא הרבה יותר 'בית' מהרבה בתים שאני מכיר, כי ההתרחשות בו היא המשפחה, התכנון יוצר קשר ומפגשים. רוב הלקוחות באים עם מה שהם מכירים ולא פתוחים לשינוי. פה זה היה אחרת. זה דרש מהם המון אמון, ואומץ לשאול שאלות".

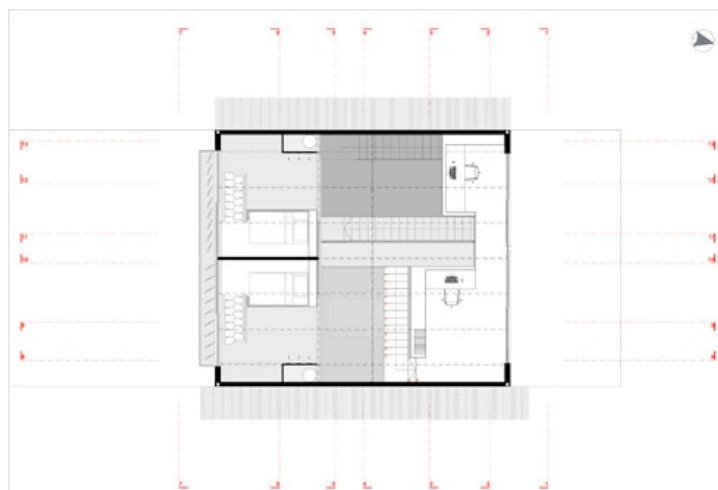

תוכנית קומת הכניסה, שבה המטבח (תוכנית: ארכ' עדי וינברג - סטודיו ארביג'אז)

תוכנית הקומה הראשונה, שבה סוויטת ההורים והחלק התחתון של חדרי הבנות (תוכנית: ארכ' עדי וינברג - סטודיו ארביג'אז)

תוכנית קומת הגג, שבה גלריית השינה של הבנות ומשרד ביתי פתוח לחלל (תוכנית: ארכ' עדי וינברג - סטודיו ארביג'אז)

- ניהול פרויקט ופיקוח: אורן שדות
- חלונות: מ.ד. אלומיניום
- נגרות: נגריית המשאלות
- מטבח: סמל
- אביזרי מטבח: תותחני
- תאורה: אלי לגזיאל, טופלייט

- מנורה תלויה: קמחי תאורה
- וילונות: רוכב וילונות
- מיזוג: מיזוג פלוס

הכחול הגדול נכנס לבתים רבים. לחצו על התמונה לעוד דוגמאות:

Like 73K Share

לכתבה זו התפרסמו 35 תגובות ב-28 דיונים

הצב: מההתחלה לסוף ▼

תגובה חדשה

1. מוצלח. גם יפה וגם מעניין
נועה, פה שם (28.03.19)
⬇️ לז'ורנלים של סוהרים ומנהלי בתי כלא (לת)
השיש השחור מהמצבות (28.03.19)
2. לא בשבילי אבל בהחלט מקורי
קולגה (28.03.19)
3. מאוד מעניין
ניב, צפון הארץ (28.03.19)
4. האמת זה הכי מזכיר אנף בבית סוהר
שוקי (28.03.19)
5. אינטרסטינג
לאבלי (28.03.19)
⬇️ חחחחחחח הרסת אותי מצחוק :) (לת)
איתן (28.03.19)
6. בית מהמם, לא מתאים למשפחות עם תינוקות וילדים קטנים, הם יפילו (לת)
דנה (28.03.19)
⬇️ זקנים, ונכים, ואנשים שבדיוק נקעו את הרגל..... (לת)
(28.03.19)
7. איפה הממד (לת)
צביקה, גוד קטיפי (28.03.19)
⬇️ בקומת המרתף (לת)
תראה בתוכניות (28.03.19)
⬇️ כל הבית הוא ממד. או ככה לפחות נראה (לת)
מזעזע (28.03.19)

8. הטוב: המיקום. הרע והמכוער: כל השאר.

אורלי (28.03.19)

9. סייט לחמם וסייט למזג בית כזה

אזרחית (28.03.19)

סיכמת יפה

יובל (28.03.19)

טען תגובות נוספות

הכתבות החמות של היום

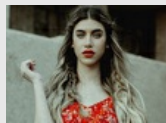

30 שנה למותו של צלם האופנה הפרובוקטיבי שהוציא את הסאדו-מאזו מהמרתפים האפלים

מלכת היופי על קורס הטיס אליו התקבלה אחרי הרבה מיונים: "אני הטסתי מטוס"

שמלות ערב ועד תכשיטים ובגדי קיץ חדשים: הסיילים השווים שלא כדאי לפספס

גם קל וגם מסייע להפחית בצקת: מרק קישואים עם שמיר משביע ודל קלוריות

ערוצי תוכן

• אופנה
• עיצוב
• אוכל
• אדריכלות
• משפחה
• עשו בעצמכם
• אנשים
• דיאטה
• מנטה
• Gostyle

מגזינים

לאשה

בלייזר

My Day

Go style

מנטה

פרגי

עשו לנו לייק בפייסבוק

בלוגים

אוכל >>

דפנה אוסטר טוכשר • אסנת לסטר • אורלי חרמש • אפרת מוסקוביץ • אפרת סיאצ'י • אינס שילת ינאי • דורית מנו-טל אור • ילנה ויינברג • מיכל שמיר • עוגיליה דולסה • דפנה אוסטר מיכאל • מירב גביש • סיון שטרנברג • ענת צרפתי • רומי נדלר • אופנה >> ארז עמירן • אילנה אפרתי ואור רוזנבוים • ליאורה חוברה • ד"ר ברויה טל • סיון ורקר-פלג • הודליה כצמן • ענבר חוברה • רוני מרו • שירה ברזילי • אנשים >> לירון לב • עופרה עופר-אורן • נגה שנער-שוער • דיאטה >> ליאורה חוברה • ד"ר ברויה טל • סיון ורקר-פלג • הודליה כצמן • ענבר חוברה • ורד לוביץ' • עיצוב >> הרשימה של Cיגלמן • אבי אשכנזי • עודד בן יהודה • נבה יחיאל • צביה קגן • מיכל ויטל • רותית כפיר • נעם טנגבאום ואיזיק חזן • אדריכלות >> אבי פז • גלית שיף ויעל גלעד • דקל גודוביץ • ציפה קמפינסקי • שילין • משפחה >> מלי גרין • סיגל קפלן • עמרי אימבר חלפין • ענת לב אדלר • שוק הורים >> מבצעים בארץ • פיית הקניות •

מי אנחנו | כתבו לנו | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | פרסמו אצלנו